# Piispa Jukka Keskitalon saarna Kirkolliskokouksen avausmessussa 2.11.2026

Matt. 18:15–22

*Jeesus sanoi opetuslapsille:*

*”Jos veljesi tekee syntiä, ota asia puheeksi kahden kesken. Jos hän kuulee sinua, olet voittanut hänet takaisin. Mutta ellei hän kuule sinua, ota mukaasi yksi tai kaksi muuta, sillä ’jokainen asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla’. Ellei hän kuuntele heitäkään, ilmoita seurakunnalle. Ja jos hän ei tottele seurakuntaakaan, suhtaudu häneen kuin pakanaan tai publikaaniin. Totisesti: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu.*

*Minä sanon teille: mitä tahansa asiaa kaksi teistä yhdessä sopien maan päällä rukoilee, sen he saavat minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.”*

*Silloin Pietari tuli Jeesuksen luo ja sanoi: ”Herra, jos veljeni yhä uudestaan tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? Peräti seitsemän kertaako?”*

*”Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa”, vastasi Jeesus.*

Olemme tulleet eri suunnilta koolle jälleen puolen vuoden jälkeen, kirkon edustajat. Minua puhuttelee tuo kirkkolain ilmaus, että kirkolliskokouksen jäsenet ovat ”kirkon edustajia.” Jäsenet eivät siis ole yksittäisen seurakunnan, hiippakunnan, ei valitsijayhdistyksen tai

samanmielisten ryhmän edustajia, vaan koko kirkon. Moninainen joukko, monilta suunnilta, monen ikäisiä ja monista taustoista, mutta yhden ja saman kirkon asialla koolla.

Tuntuu myös hyvältä palata tähän tuttuun ja tunnelmalliseen Maarian kirkkoon. Minulla itselläni on nimenomaan tästä kirkosta paljon muistoja, sillä olen ollut mukana kirkolliskokouksen työskentelyssä yhtäjaksoisesti 22 vuotta. Olen saanut olla mukana kolmessa eri roolissa, valittuna edustajana, kansliapäällikkönä ja nyt piispana. ”Nuoresta elämästäni” olen siis viettänyt Turun kristillisellä opistolla lähes vuoden, kun kaikki tämä aikani kirkolliskokouksessa lasketaan yhteen.

En särskilt viktig del av dessa år som kyrkans representant här har för min del varit kyrkomötets inlednings- och avslutningsmässor i denna kyrka. Min blick har ofta dröjt vid de arkaiska bilderna på väggarna och i taket i denna medeltida kyrka. Många, många generationer före oss har betraktat samma bilder. Människor i gångna tider har på samma sätt trott, bett och hoppats, och inför dessa bilder burit fram sin glädje och sorg till Gud. Vi tillhör samma kyrka och bekänner samma tro som dessa gångna generationer.

Tämän päivän evankeliumin äärellä meitä kutsutaan myös yhteyteen. Yhteyden rakentamiseksi viikon tekstit kehottavat antamaan toisillemme anteeksi. Kun katselin evankeliumitekstiä, silmäni nauliutuivat näihin Jeesuksen sanoihin: ”*Minä sanon teille: mitä tahansa asiaa kaksi teistä yhdessä sopien maan päällä rukoilee, sen he saavat minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään*.”

Kristus on siis keskellämme, ja Hänen nimessään koolla olevat ovat yhtä. Me olemme yhtä rukoillessamme yhdessä, viipyessämme Sanan äärellä yhdessä tai polvistuessamme yhdessä ehtoollispöytään. Kristus on kanssamme.

Tämä yhteen ja koolle saapunut kirkolliskokous, tämä synodi, ei ole oikeastaan ytimeltään kirkon parlamentti. Sana synodi tulee kreikan kielen sanoista *syn hodos*, joka merkitsee yhteistä tietä. Me kuljemme yhteistä tietä. Eikä meitä ole koolla vain kaksi tai kolme, vaan peräti 109 kirkon edustajaa, ja lisäksi henkilökuntaa, yhteisellä tiellä. Jos jo parin kolmen Jeesuksen nimessä koolla olevan ihmisen rukouksella on suuri voima, niin kuinka valtava rukouksen voima onkaan näin suurella yhteistä tietä kulkevalla joukolla.

Yhteinen tie, yhteinen rukous ja meitä yhdistävät voimat ovat suuria, mutta vahvoja ovat myös erilleen vetävät voimat, sen joudumme usein pettymykseksemme huomaamaan. En tarkoita tällä erilaisia mielipiteitä, ne ovat rikkautta ja kertovat erilaisista korostuksista ja ihanteista, ja voivat myös viedä asioita eteenpäin ja rakentaa. Pikemminkin ajattelen sitä, kuinka tässä ajassa kaikilla tasoilla polarisoituminen lisääntyy, niin globaalisti kuin kotimaassakin, ja kirkon sisällä, lähellä meitä. Se rikkoo yhteyttä. Polarisoitumisesta kertoi myös tuore Suomen ekumeenisen neuvoston tilaama mielipidemittaus.

Osallistuin äskettäin panelistina ammattiviestijöiden tapahtumaan Viestintäpäivä Plussaan. Sen teemana oli "*Taistelu tiedosta - totuudellisuus ja tarinan valta*". Tuosta tapahtumasta mieleeni jäi erityisesti kuinka vahva asia - hyvässä ja pahassa – tarinan voima on. Toki tavallaan ymmärrämme tämän tietenkin kirkossa, sillä olemme suuren kertomuksen äärellä koko ajan.

Tarinat voivat koota ihmisiä yhteen, mutta niillä voidaan rakentaa myös kuiluja ihmisten välille. Tarinoilla on valta kuljettaa ihmisiä ja muovata ajattelua. Tarinat repivät rikki, ne luovat identiteettiä. Tarinat jakavat meitä meihin ja muihin. Tarina voi kutsua mukaansa ja synnyttää kiusauksen tarkastella toisia ihmisiä jonkin ryhmän, ”lauman” tai ”heimon” kautta sen sijaan, että näkisimme toisemme yksilöinä. Tarinoiden voima voi viedä mukaansa niin, että on vaikea nähdä niitä piirteitä, jotka meitä yhdistävät: uskoa, epäilyksiä, toivoa, pelkoa, joita kaikki Jumalan kuvina ja Jumalan lapsina tunnemme.

Kaikkien repivien tarinoiden keskeltä saamme kuitenkin palata Raamattuun ja sen kertomaan. Evankeliumin sanat kutsuvat rakentamaan yhteyttä anteeksiannon voimalla. Pietari kysyy: *”Herra, jos veljeni yhä uudestaan tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? Peräti seitsemän kertaako?”* Ja Jeesus vastaa: ”*Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa*”.

Jesu svar handlar om att han uppmanar oss att bygga gemenskap, även om det gång på gång uppstår sådant som bryter sönder gemenskapen. Förlåtelse och strävan efter gemenskap är inget som man ska räkna, utan en riktning som man ska hålla fast vid. Vi måste vända oss mot varandra trots allt. Det är detta Jesus uppmanar oss till. Så gör också Gud i förhållande till oss. Han vänder sin blick mot oss, kallar oss till gemenskap, hur mycket vi än bryter mot hans vilja.

Ehkä juuri tässä piilee kirkon yhteyden salaisuus. Yhteyttä kirkossa koskaan sen historian aikana ei ole synnyttänyt se, että ihmiset olisivat kaikesta samaa mieltä. Yhteys syntyy siitä, että tunnistamme kuuluvamme samalle Herralle, tarvitsevamme armoa, kulkevamme yhteistä tietä kaikki välillä kompastellen mutta toistemme yhteyteen kaivaten. Tuo evankeliumimme anteeksiannon kehotus on kehotus myös tämän päivän kirkolle ja tämän päivän kristityille aina uudelleen päättää rakentaa yhteyttä. Vaikka sitten seitsemänkymmentä seitsemän kertaa.

Tämän kirkolliskokousviikon aikana kohtaamme toisemme erilaisissa keskusteluissa ja päätöksenteossa. Tarvitsemme rakentavia sanoja, tarvitsemme rukousta, ja tarvitsemme kykyä nähdä toisemme yhteisen tien kulkijoina. Me olemme tulleet Kristuksen nimessä koolle, joten voimme luottaa siihen, että Hän on täällä kanssamme ja Hän pitää huolta kirkostaan. Kirkko on hänen, työ on hänen. Me olemme hänen. Rukoilkaamme viisautta ja yhteyttä alkavaan kokoukseemme.